

לשעה קלה היה נדמה כאילו זו טלוויזיה אחרת. נדמה היה כאילו נפתחו חלונות הטלוויזיה הישראלית, ומשב רוח רענן של כישרון, הומור ויידע התפרץ פנימה. כזאת היתה תוכניתם של אורי זוהר ואריק איינשטיין לול מ'ספר 3.

בניגוד לשתי התוכניות הקודמות בסידר זה, זו שהיו יותר בבחינת אקספרימנטים, נראתה תוכנית זו מגובשת ומתוכננת. היא יודעה כולה לסאטירה. אומנם לא סאטירה פוליטית, אבל היתה זו סאטירה חברתית משעשעת ומצחיקה. אורי זוהר ואריק איינשטיין צחקו בה על זיהום האוויר, על הלהקות הצבאיות, על פולחן חידוני התנ"ך ועל השחיתות בספורט. אומנם אלה נושאים נדושים לסאטירה במדינה, בה חורשים מסאטירה פוליטית, אלא שהם נעשו בצורה מקורית ומצחיקה עד דמעות. שום דבר מקורי שהוצג בטלוויזיה הישראלית לאחרונה לא היה כל כך מלהיב.

זכותה של לול מ'ספר 3 שהיא גילתה כוכב חדש — את אריק איינשטיין, לא כומר, אלא כקומיקאי, חקיין וברדן, שי הצליח סוף סוף להשתחרר מקפאנו ומחיי אפטיית המסוגננת שלו והתגלה גם כשחקן רבפנים.

חובכים

יוניונים או אוניונים

שעה ארוכה ניסו עובדי הטלוויזיה לצאת מן הסבך. באספה כללית של עובדי ההפקה שערכה בשבוע שעבר, נתברר מיד, כי שביתת הבמאים היתה מקה טעות. מרוכזי קירשנבאום (מפיק) הגדיר אותה כטראגדיה של טעויות. קירשנבאום טעה. היתה זו טראגדיה של מאבק יוקרה טפשי וחסר תוחלת.

העילה לשביתה היתה שולית. העובדה, שהוקם ועד במאים, ושהוא נתקבל על ידי ההנהלה, היה בה עלבון צורב לועד עובדי ההפקה. כי ועד עובדי ההפקה מייצג גם את הבמאים. "אולי היינו מונעים את ה שביתה, אם ההנהלה היתה פונה אלינו" סיפר באספה דודו הירשפלד, ראש ועד עובדי ההפקה.

שום דבר לא התנהל לפי התסריט: רק אחרי הכרזת השביתה ביקש ועד הבמאים את הגיבוי של ועד עובדי ההפקה. מדוע הירשפלד: "עכשיו חשבתי שהנהלה תזר מין אותנו, אבל התעלמו מאתנו. רק אחרי 36 שעות, נזכר המנכ"ל שמואל אלמוג, לקרוא לנו כדי לבקש, שנחזיר את ה במאים לעבודה. לבקש ולא כדי לנהל משאומתן".

השלים את התמונה חבר הוועד פטר מיליק: "הנהלה פנתה ישירות לאגודת העיתונאים ולהסתדרות מעל ראשנו". כדי לסיים את השביתה המבוזבזת בכבוד ולא בצורה של כניעה טוטאלית, הציע אותו ועד גג, בצורה אולטימטיבית (כהצבעת אמון), להביא את ההכרעה על סיום ה שביתה לאתרו, לאגודת העיתונאים.

בג'נרל. לגבי הצופה הישראלי היתה השביתה את רווחה. יומיים היו מישדרים מענינים. אולם כל יום, כל רגע, אפשרית סערה חדשה בבית הטלוויזיה בירושלים. אנשי הטלוויזיה הם אנשים סימפטיים ברובם, אינטלגנטיים, בעלי רצון עז להצליח. אבל הם גם אינדוואליטים מובהקים, ואגוצנטריים. החיכוכים בין עובדי הטלוויזיה לבין עצמם ובינם לבין ההנהלה ממש מועזים.

"הבנין מסריח כבר שלוש שנים", הטיח כלפי חבריו באסיפה הצלם מיכה פון, "אני שים פה מוכרים אחד את השני". במאים עומדים נגד מפסיקים. צלמים עומדים נגד במאים. מקדישים שעות על גבי שעות לה כתיבת תלונות ודיווחות אחד נגד השני, או לחישוב קבלות הוצאות נסיעה ואש"ל. לכאורה התוספות טבעיות: יצרים, קנאי, שפאטנות, אהבות, שנאות — כל אלו הן תכונות אנושיות ביותר, האופייניות לכולם. אלא שבמקרה זה יש לצרורות העין השפעה מרחיקת לכת, כי את התוצאות רואים על המסך. הרצפה עקומה. הוועד המנהל של רשות השידור, המנכ"ל ארנון צוקרמן,

צ'לש

הטלוויזיה יוצאת למלחמה בממשלה

ונימרת היתה מדהימה בחוצפתה. מה הוא עשה? האם הוא עבר למקום הנגיה מותר על פי החוק? לא! הוא רק זו כ-10 מטר קדימה ושוב עצר על המדרכה בצד האסור.

מזל ביש היה לשרי-המשפטים יעקב שמשון שפירא, שנראה בכבודו ו- בעצמו נכנס למכוניתו מכיוון הכביש, כי אשר היא חונה במקום אסור. מכונית מספר 126, מכוניתו של הרב יהודה איסר אונטרמן נתפשה בעין המצלמה במצב דומה בשכונת טלביה. מכונית מספר 114 של שרי-השיכון זאב שרף, הגדילה חטא על פשע. היא לא רק עברה על החוק, בחגיגה במקום אסור, אלא גם הסתירה

עורכי הטלוויזיה הישראלית מחפשים לעצמם צרות. ביום שישי האחרון, במהדרן רת השבוע — יומן אירועים, הם הכריזו הכרות מלחמה על ממשלת ישראל ועל המימסד. בשתי כתבות ביקורת תוקפניות האחת נגעה לביובו שבבניית תיאטרון ירושלים. השנייה התייחסה לדוגמא האישית שנותנים השרים בנהיגה הפרועה ושוברת החוק של מכוניותיהם.

הדבר ודאי לא יעבור לאנשי הטלוויזיה בשתיקה. עובדה, כבר במהדורה השנייה של היומן, ששודרה במוצאי-שבת, הם נאלצו להשמיט את איזכורו של שר ה תחבורה, בין אלה המפרים את חוקי ה תחבורה. אבל מה שלא יהיה — את ה

צופים קנתה השבוע מחלקת החדשות של הטלוויזיה באומץ ליבה. מגיע לה ציון ל שבה.

על הקטל בדרכים אמר ביום שישי האחרון שרי-הסעד מיכאל חזני: "אצל ה נוהגים ברכב פשטה ההפקרות, השאיפה לעקוף, למהר, להקיים את האחרים". אולי זה בדיוק מה שעשתה מכוניתו של עמיתו, שרי-הפנים יוסף בורג, מכונית שרד מס' 112, כפי שנראתה בטלוויזיה באותו יום שישי עצמו.

בסרט שצולם על ידי כניה ברינון, נראתה מכונית מספר 112 בכביש לטרון, עוקפת פס לבן במהירות מסחררת הצרבה מעל ומעבר למותר על פי החוק. אותה מכונית צולמה חונה בירושלים במקום, שהחנייה אסורה בו.

בורג לא היה בן יחיד בכתבה המצולמת של אברהם קושניר. באותו יום עצמו תפשה עין המצלמה בכביש את מכונית השרד מספר 103, מכוניתו של שרי-הבריי אות הצנוע ויקטור שפיטוב, נוסעת במהירות מופרות. על קו לבן טסה גם כי כביש מרמלה מכונית-שרד מספר 116, של מבקר-המדינה יצחק ארנסט נבני צאל, שמונה על ידי הכנסת להיות נציג תלונות הציבור (אומבדוסמן).

אחד הנהגים הבולטים במחנה מפירי ה חוק היה נהגו של שרי-הקליטה נתן פלד. מכוניתו, מספר 105, הראשונה בכתבה הטלוויזיונית. נראתה עומדת על המדרכה ליד תמרור, אין עזירה" בכניסה למלון "עדן" ברחוב הילל בירושלים. תגובתו על הערתה של שוטרת ירושלמית עזירה

המנכ"ל שמואל אלמוג וכל ראשי המינהל, הכספים וכח-האדם, היושבים אחר כבוד בבית טפחות בירושלים, נושאים באחריות למצב הקיים בטלוויזיה ובאשמה העיקרית. הם המפיקים והם הבמאים של המחזות ה מבוישים המתרחשים בבית היהלומים. כי עד היום לא ברורה חלוקת העבודה ו הסמכויות בטלוויזיה. כתוצאה מכך קיימים עיצורים רבים בקומוניקציה בין האנשים השונים, בין היחידות השונות — דבר ה גורם לעתים קרובות למחדלים, לצליבים ולקשיים בביצוע.

עובדי ההפקה רואים את עצמם אנשי יצירה. הם מאשימים את המינהל בהכשלת היצירה, בנוהגים נוקשים ומיוזמים, כי חוסר אמון, בהערמת קשיים, בביקוח צמוד מדי, בהתערבות ישירה באספקטים ה תוכניים ובמסירת העבודות המענינות ביותר למפיקים פרטיים בחוץ. קל להאשים את המוסד. את ההנהלה, קל לרקדן הכושל לומר שהרצפה עקומה. האמת היא שנחץ ייתוח גם למעלה וגם למטה כדי לטקל את שלוחות הסרטון ש פשה באיברים הנגיעים של הטלוויזיה. ניתוח אכזרי נחוץ ולא ניתוח פלסטי קל.

הלכה למעשה בפני נהגים אחרים את הולכי הרגל, שעברו במעבר החצייה ב רחוב הילל וסיכנה בכך את חייהם בצורה טוטאלית.

יתכן שיש משמעות רבה עוד יותר ל עובדה שמכוניתו של השר שמשון פירא, מכונית-שרד מספר 118, ניצבה בחנייה אסורה ליד מלון "המלך דוד" בירושלים, באחד הימים הבודדים בהם היה השר בארץ מקרה, בין הנסיעות החכופות שלו לחו"ל.

תירץ את העובדה, שהשרים לא הוזכרו בשמותיהם בכתבה הטלוויזיונית, יעקב אהרימאיר, עורך היומן: "התוספת היא העיקר, לא השמות או הפרטים". האמת היא, שהחשש מפני השרים בעלי הדבר עצמו, שיחך כאן תפקיד מכריע. אברהם קושניר ובניה ברינון שמרו את נושא ה כתבה בסוד כמוס ביותר בכל שלבי הציור לום והעריכה, מפחד פן יודע הדבר מראש לנוגעים בדבר ואז יופעל עליהם לחץ כבד שהיה יכול להביא, בסופו של דבר, לביטול המישדר.

שני אנשים ניצלו בנס מבזיון טלוויזיוני יוני בגלל עריכה טכנית. האחד הוא שרי החינוך והתרבות יגאל אלון. מכוניתו צולמה ליד משרדו כשהיא חונה בצל ליד תמרור אין עזירה, בשעה שבצד השני, בשמש, שמור מקום חנייה מיוחד למכונית השר. השני הוא בעל מכונית מספר 102 שר האוצר פנחס ספיר, שחנה אף הוא במקום אסור. בגלל תקלות טכניות לא נכללו גם צילומי מכוניותיהם במישדר, ש שם ללעג ולקלס את הטעות המוסר של השרים לעם.

במצביאות הקיימת ביחסי העבודה בי ישראל, והי משימה כמעט בלתי אפשרית.

חוכניות

שמחת

ערבים

טענות חריפות שהוטחו כלפי הטלוויזיה מפי אינטלקטואליים ערביים בישראל ו בגדה, על מערבוזיה מוסרית של המישדרים ערביים (למשל — מוסיקה ושירה) לא הושבו ריקם. בימים אלה מסיקה ה טלוויזיה סידרת מישדרי פולקלור ערבי פלשתינאי מקורי, שהיה בה בודאי ענין רב גם לאלה, שאינם להוטים אחרי התוכנית ערביה. יהיה זה כנס טלוויזיוני ראשון של זמרי עם מקצועיים המופיעים בכפרים, בחתונות ובשאר שמחות. הזמר יים יתחרו זה בזה בסלולי חרוזים ובשי רה עממית.

מסתבר, שכמו בין הקות-הקצב יש דיי רוג ותחרות גם בין זמרי העם אלה. לכל ח'אפלה (מסיבה) מזמנים לפחות שני

זמרים מקצועיים כאלה. הם חייבים להתחרות זה בזה באיתור שירים הנוגעים ל חתני השמחה, לאורחים ולהיסטוריה של הכפר והאיזור כולו. העקרון בדואט הוא עקרון תחרות מובהק: משחקי מלים. אסור לסטות מן החרוז, ואסור לשנות את ה סגנון המוסיקלי. ביום החתונה הולכת בעקבות החתן תהלוכה של מאות אנשים בריקוד סג'יה סוער, כשהם צמודים כתף אל כתף.

מול השורה מתנועעים שני הזאג'אליים (הזמרים), מתגרים זה בזה בחידודי לשון. בעבר היתה תחרות כזו מסתיימת לעתים קרובות במהלומות בין האוהדים. הזאג'אליים הם לא רק בדרגים, מקוננים ומשוררי חצר. הם גם ארגונים למשחקי חברה. מכניסים למשל אדם לתוך שק ושני ה משוררים מנסים לגלות מי הוא האיש ה נעלם, באמצעות שאלות ותשובות בחרוזים.

שלושה סוגים של פולקלור ערבי בי ישראל מנינים להצגה בטלוויזיה המפיק יוסף פאראח יליד גוש-חלב שבגליל, ה במאי אנטואן סאלח מנצרת ועורך התוכנית סוהיל רדואן, מפקה למוסיקה במשרד החינוך, שערך מחקר אוניברסיטאי על השירה הפולקלורית הערבית. הסוג ה ראשון הינו סימפוניון פשוטו כמשמעו, סימפוניון בחרוזים בליווי מקהלה ותזמור רת. הסוג השני יהיה פולקלור בידור, ביצוע שירי-עם קיימים, תנועה וריקוד. הסוג השלישי הוא הסוג הציורי, כש באלפן תבונים תמונה מסויימת מחיי ה כפר כמו סולחה, חתונה, או ארוחת ערב הניגית. התוכנית הראשונה בסידרה תשרי דר כבר ביום ב' (8.11) בשעה שש וחצי.

תדריך

- סרט השבוע (יום ד' 27/10, 20.35) — חתונה טופית — דראמה על אשה אמריקנית המנסה להפרד מאוהבה האיטלקי ב חתונה, בפרידה הממושכת ביותר בתולדות הקולנוע. משתתפים: מונטגומרי קליפט וג'ניפר ג'ונס. במי: ויטוריו דה-סיקה.
- תיאטרון טלוויזיה (יום ה' 28/10, 19.30) — אמא — החברה הטובה ביותר. אם ובת הגרות לבד מוצאות שפה משותפת ביניהן עד שהבת מתאהבת בבחור בעל בטהון-עצמי מפורסם העשוי להוציא מן הבית משתתפים: פיטי ברוק, טסה ווייט וריי ברוקס.
- ציור (יום ה' 28/10, 20.20) מציאות ובבואה — עם הציירים יוחנן סימון ודוד

אמת עופרים

ברוכאים הבאים

- הנדלר. תסריט: יואב בריאל, במאי — יכון הירש. מפיק: אורי גבריאלי (סרטי שבט).
- רשות הבידור (יום ה' 28/10, 20.50) אהבה נוסח אמריקה.
- ערב טוב (יום ו' 29/10, 20.30) — עם לאה דגנית והחילילן עמוס מלר. במאי — אילון אלדר.
- סרט קולנועי (יום ו' 29/10, 21.30) חשיבותה של רצינות — מחזהו ה מוסרט של אוסקר ווילד בביצוע בריטי מלוטש עם מייקל רדגרייב אדית אוואנס בתפקידים הראשיים ועם סטולה קלארק וג'ואן גרינווד כשתי צעירות רומנטיות.
- ברוכים הבאים (יום ב' 1/11, 20.20) — לקט מתוכניות הקיץ: כתב התנועה של נועה אשכול, שייקה אופיר, אסתר עופרים, שלום חנוך, הטניס קקטוס, להקת הפלטינה ואסף הצלחות.